11/07/24 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି **"ବାପଦାଦା"** ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଶରୀରୀ ହେବାର ଏହା ହିଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ଅଟେ, ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରାପ୍ତି କିପରି ହେବ?

ଉତ୍ତର:- ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଭିଲାଇଜଡ୍ ବା ସତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଯେତେବେଳେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଗୁଡିକରେ ଟିକିଏ ବି ଚଞ୍ଚଳତା ନ ଆସିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ତୁମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଭିଲାଇଜ୍ ବା ସତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ବିଶ୍□ର ରାଜତ୍□ ମିଳିପାରିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି - ଚଢେ ତ ଚାଖେ..... ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବ, ନଚେତ୍ ପ୍ରଜା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏବେ ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କର ମୋର ବୃତ୍ତି କିଭଳି ଅଛି? ମୋ ଦ୍□ାରା କୌଣସି ଭୁଲ୍ ହେଉ ନାହିଁ ତ?

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସିବାକୁ ହେବ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ଏବେ ବାବା ଅଲରାଉଣ୍ଡର ଦାଦୀଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା ଦେହ-ଅଭିମାନୀ? ସେଠାରେ ଅଟୋମେଟିକାଲି (ସ୍□ତଃ) ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରୁହନ୍ତି । ଘଡି ଘଡି ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର ହୁଏ ନାହିଁ । ହଁ, ସେଠାରେ ଏକଥା ବୁଝିପାରନ୍ତି ଯେ ଏବେ ଏହି ଶରୀର ବଡ ହୋଇଗଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାକୁ ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଶରୀର ନେବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ସର୍ପର ଉଦାହରଣ ରହିଛି । ସେହିପରି ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ନୂଆ ନେଇଥାଏ । ଭଗବାନ ଉଦାହରଣ ଦେଇ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ସବୁ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର କଥା ଶୁଣାଇ ଶୁଣାଇ ନିଜ ସମାନ ଜ୍ଞାନବାନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯାହାଦ୍□ାରା ସେମାନେ ପରିସ୍ତାନୀ ନିର୍ବିକାରୀ ଦେବତା ହୋଇଯିବେ । ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା – ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କିଏ କରିଲେ? ଦେବତାମାନେ କରି ନ ଥିଲେ । ଭଗବାନ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କରିଥାନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣି ନାହିଁ । ତୁମକୁ ସବୁ ଜାଗାରେ ପଚାରୁଛନ୍ତି - ଆପଣଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ? ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଏକ ଛୋଟ ପର୍ଚ୍ଚା କାହିଁକି ନ ଛପାଇବ । ଯିଏବି ପଚାରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ପର୍ଚ୍ଚା ଦେଇଦିଅ ସେଥିରୁ ସେ ବୁଝିଯିବେ । ବାବା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା କଳିଯୁଗୀ ପତିତ ଦୁନିଆ, ଯେଉଁଠାରେ ମହାନ ଅପରମଅପାର (ଅସୀମ) ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏବେ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ପବିତ୍ର ମହାନ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ସେବା କରୁଛୁ ବା ରାସ୍ତା ବତାଉଛୁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଆମେ ଅଦ୍□ୈତ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛୁ । ଦୁନିଆରେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଜ୍ଞାନକୁ ଅଦ୍□ୈତ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତାହା କୌଣସି ଅଦ୍□ୈତ ଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ । ଅଦ୍□ୈତ ଜ୍ଞାନ ଲେଖିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏପରି ଲେଖା ଛପା ହେଉ ଯାହା ଦ୍□ାରା ଶୀଘ୍ର ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଏମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ? କଳିଯୁଗୀ ପତିତ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଅପାର ଦୁଃଖରୁ ବାହାର କରି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ପବିତ୍ର ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଅପାର ସୁଖର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଉଛୁ । ବାବା ଏହି ରଚନା ଲେଖିବା ପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ରଚନା ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ତୁମର ଏହିଭଳି ଲେଖାସବୁ ରଖିବାକୁ ହେବ, ଯାହାକୁ ତୁରନ୍ତ ବାହାର କରି ତାଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେବା ଦରକାର, ତେବେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଆମେ ଦୁଃଖଧାମରେ ଅଛୁ । ଏବେ ପତିତ ଦୁର୍ଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ହୋଇଯାଇଛୁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେହି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ କଳିଯୁଗୀ ପତିତ, ଦୁଃଖଧାମର ମଣିଷ । ଏମାନେ ଆମକୁ ଅପାର ସୁଖକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହିପରି ଏକ ଭଲ ପର୍ଚ୍ଚା ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ, ଯେମିତି ବାବା ଛପାଇଥିଲେ - ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଅଟ ନା କଳିଯୁଗୀ? କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝି ପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ରତ୍ନକୁ ମଧ୍ୟ ପଥର ଭାବି ଫୋପାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନରତ୍ନ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ରହିଛି । ତୁମେ ଏଭଳି ସୁନ୍ଦର ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କୁହ ଯେପରି ସେମାନେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଏଠାରେ ଅପାର ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଦୁଃଖର ମଧ୍ୟ ଲିଷ୍ଟ ବାହାର କର । ସେହି ଲିଷ୍ଟରେ ଅତିକମ୍ରେ ୧୦୧ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ଲେଖା ହୋଇଥାଉ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମରେ ଅପାର ଦୁଃଖ ରହିଛି, ଏହି ସବୁ କଥା ଲେଖ । ସାରା ଲିଷ୍ଟ ବାହାର କର । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ପୁଣି ଅପାର ସୁଖ, ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ନାମ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ଆମେ ସେହି ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖଧାମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ, ଯାହା ଫଳରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମୁହଁ ଜଲଦି ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ଏକଥା କେହି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏହା ଦୁଃଖଧାମ, ସେମାନେ ତ ଏହାକୁ ସ୍□ର୍ଗ ବୋଲି ଭାବିନେଇଛନ୍ତି । ବଡ ବଡ ମହଲ, ନୂଆ ନୂଆ ମନ୍ଦିର ଆଦି ତିଆରି କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏ କଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ପଇସା ତ ସେମାନଙ୍କୁ ଲାଞ୍ଚ ରୂପରେ ବହୁତ ମିଳୁଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏ ସବୁ ହେଉଛି ମାୟାର, ବିଜ୍ଞାନର ଅହଂକାର, ମୋଟର, ଉଡାଜାହାଜ ଆଦି ଏହା ସବୁ ମାୟାର ଆଡମ୍ବର । ଏହି ନିୟମ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଯେତେବେଳେ ବାବା ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମାୟା ମଧ୍ୟ ନିଜର ଚମତ୍କାରିତା ଦେଖାଇଥାଏ, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ମାୟାର ପମ୍ପ ।

ଏବେ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ବିଶ୍□ରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ଯଦି କେଉଁଠାରେ ମାୟାର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ

ପିଲାମାନଙ୍କର ମନ ନିଜକୁ ଖାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ କେହି କାହାର ନାମ ରୂପର ଆକର୍ଷଣରେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା କ୍ରିମିନାଲାଇଜଡ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ବା ତମଃପ୍ରଧାନତା । କଳିଯୁଗରେ ହେଉଛି କ୍ରିମନାଲାଇଜେସନ୍ ବା ତମଃପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହେଉଛି ସଭ୍ୟ ସମାଜ ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସମସ୍ତେ ନତମସ୍ତକ ହେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଆପଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଆମେ ସବୁ ବିକାରୀ । ଏଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖ । ବଡ ବଡ ଭଲ ଭଲ ମହାରଥୀମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର ଯେ ଆମର ବୁଦ୍ଧି କାହାର ନାମ ରୂପ ଆଡକୁ ଯାଉ ନାହିଁ ତ? ଅମୂକ ବହୁତ ଭଲ, ଏମିତି କରିବି - କିଛି ଅନ୍ତରରେ ଆସୁଛି? ଏ କଥା ତ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏ ସମୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଭ୍ୟ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଟିକିଏ ବି ଚଳାୟମାନ ନ ହେଉ, ଏଥିରେ ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏହିପରି ବହୁତ କମ୍ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଆଖି କିଛି ନା କିଛି ଧୋକା ନିଶ୍ଚିତ ଦେଉଛି । ଡ୍ରାମା ଶୀଘ୍ର କାହାକୁ ସଭ୍ୟ ହେବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ । ଖୁବ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ - ଆମର ଆଖି ଧୋକା ଦେଉନାହିଁ ତ? ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେବା ବହୁତ ବଡ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଚଢେ ତ ଚାଖେ.... ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେଉଛ, ପତିତ ହେଲେ ପ୍ରଜାରେ ଚାଲିଯିବ । ଆଜିକାଲିକୁ ତ କହିବେ ବିକାରୀ ଜମାନା ବା ଦୁନିଆ । ଯଦିଓ କେତେ ବି ବଡ ଲୋକ ହୋଇଥାଉ, ରାଣୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମନରେ ମଧ୍ୟ ଡର ରହୁଛି ଯେ କେହି ମୋତେ ବୋମାରେ ଉଡାଇ ନ ଦେଉ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷ ଅଶାନ୍ତିରେ ଅଛନ୍ତି । କେହି କେହି ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଅଶାନ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରୁଛ, ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ତ ଶାନ୍ତିରେ ରୁହ, ତାହେଲେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶକ୍ତି ଭରିବ । ସେଠାରେ (ସ୍□ର୍ଗରେ) ତ ବହୁତ ଶାନ୍ତିରେ ରାଜ୍ୟ ଚାଲେ । ଦୃଷ୍ଟି ସିଭିଲ୍ ବା ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କର - ମୋ ଆତ୍ମାର ବୃତ୍ତି ଆଜି କିପରି ରହିଲା? ଏଥିରେ ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି । ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । କେହି କେହି ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କେବେ ବି ସତ କହୁନାହାଁନ୍ତି । ପାଦ ପାଦରେ ଭୁଲ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଟିକିଏ ବି ଯଦି ସେହି ପାପ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଲ, ଭୁଲ ହୋଇଗଲା ତୁରନ୍ତ ନୋଟ୍ କର । ଅଭୁଲ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୧୦-୨୦ଟା ଭୂଲ ତ ପ୍ରତିଦିନ କରୁଥିବ । ପରନ୍ତୁ ସତ କେହି କହୁନାହାଁନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀଙ୍କ ଦ୍□ାରା କିଛି ନା କିଛି ପାପ ନିଶ୍ଚିତ ହେଉଥିବ । ତାହା ମନକୁ ଖାଉଥିବ । କେହି କେହି ତ ବୁଝୁ ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଭୁଲ୍ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ । ପଶୁମାନେ ବୁଝନ୍ତି କି! ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ବାନର ବୁଦ୍ଧି ଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ୫୦ ପ୍ରତିଶତ, କେହି ୧୦ ପ୍ରତିଶତ, କେହି କେତେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଆଖି ତ ବହୁତ ଧୋକା ଦେଇଥାଏ । ଆଖି ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅଶରୀରୀ ଆସିଥିଲ । ଶରୀର ନ ଥିଲା । କ'ଣ ଏବେ ତୁମକୁ ଜଣା ଅଛି କି ଏହାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ କେଉଁ ଶରୀର ନେବ, କେଉଁ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯିବ? କିଛି ବି ଜଣାପଡି ନ ଥାଏ । ଗର୍ଭରେ ଶୂନ୍ୟ ହିଁ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ରହୁଛ । ଆତ୍ମା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଯାଏ । ଶରୀର ବଡ ହେଲେ ଜଣା ପଡେ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ଏହିପରି ହୋଇ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ବାସ୍, ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ଆମକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ନେବୁ ତ ସ୍□ର୍ଗରେ ନିଜର ଅଭିନୟ କରିବୁ । ଶୂନ୍ୟ ହେବାର ସମୟ ହେଲା ବର୍ତ୍ତମାନ । ଯଦିଓ ଆତ୍ମା ସଂସ୍କାର ନେଇଯାଇଥାଏ, ଶରୀର ବଡ ହେଲେ ସଂସ୍କାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଏହି ଶରୀରର ଅଭିମାନକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । କିଛି ବି ଯେପରି ସ୍ମୃତିରେ ନ ଆସୁ । ବହୁତ କଥାର ବାରଣ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯାହା ଭିତରେ ଥିବ ତାହା ହିଁ ବାହାରକୁ ବାହାରିବ । ଶିବବାବାଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୋର ମଧ୍ୟ ପାର୍ଟ (ଅଭିନୟ) ରହିଛି । ମୋ ପାଇଁ ହିଁ କହିଥା'ନ୍ତି ହେ ଜ୍ଞାନ ସାଗର.... ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଅର୍ଥ ସହିତ ଜାଣୁଛ । ବାକି ଆତ୍ମାର ବୁଦ୍ଧି ଏବେ କଉଡି ସଦୃଶ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ବାବା କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତ କୋଟି କୋଟି, ପଦ୍ମର ଧନ ରହିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ମାୟାର ଆଡମ୍ବର ନା । ବିଜ୍ଞାନର ଯେଉଁ ଜିନିଷ ସବୁ ତୁମର କାମରେ ଆସିବ ତାହା ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ରହିବ । ସେ ସବୁର ନିର୍ମାତାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାକୁ ଯିବେ । ରାଜା ତ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଶେଷ ସମୟରେ ତୁମ ପାଖକୁ ଆସିବେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଇବେ । ଏକ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ତୁମେମାନେ କେତେ ଶିଖୁଛ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦୁନିଆକୁ କ'ଣରୁ କ'ଣ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଉଦ୍ଭାବନ ସବୁବେଳେ ଜଣେ ବାହାର କରନ୍ତି ପୁଣି ତା'ର ବିସ୍ତାର କରିଥାନ୍ତି । ପରମାଣୁ ବୋମାର ନିର୍ମାତା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଜଣେ ଥିଲା । ଭାବୁଥିଲା ଏଥିରେ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନେ ତିଆରି କରି ଚାଲିଲେ । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବିଜ୍ଞାନ ତ ଦରକାର ନା । ଏବେ ସମୟ ଅଛି । ସବୁ ଶିଖି ହୁସିଆର ହୋଇଯିବେ । ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିଗଲା ପୁଣି ସ୍□ର୍ଗକୁ ଆସି ଚାକରବାକର ହେବେ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ହେବେ । ଯାହା ସୁଖଧାମରେ ଥିଲା ତାହା ପୁଣି ହେବ । ସେଠାରେ କୌଣସି ରୋଗ-ଦୁଃଖର କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଅପରମଅପାର ଦୁଃଖ । ସେଠାରେ ଅପରମଅପାର ସୁଖ । ଏବେ ଆମେ ଏହାକୁ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ନିଜର ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେବା ଦରକାର, କେବଳ ପଣ୍ଡିତଗିରି ଚଳିବ ନାହିଁ । ଏମିତି ଏକ ପଣ୍ଡିତଙ୍କର କାହାଣୀ ଅଛି, କହିଲେ ରାମ ନାମ କହିଲେ ପାରି ହୋଇଯିବ... ଏହା ଏହି ସମୟର କଥା । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ବିଷୟ ସାଗରରୁ କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ଏଠାରେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଯୋଗବଳ ନାହିଁ, ପାପ ଦୃଷ୍ଟି ରହିଛି, ତେବେ ସେମାନେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଲେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପଡିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଦୃଷ୍ଟି ପବିତ୍ର ହେବା ଦରକାର । ଯଦି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହି କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବ ତେବେ ତା'ର ପ୍ରଭାବ ପଡିବ । ଜ୍ଞାନ

ତରବାରୀରେ ଯୋଗର ଜୋହର (ଧାର) ଦରକାର । ଜ୍ଞାନ ବଳରେ ଧନ ରୋଜଗାର ହେଉଛି ଏବଂ ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ଏମିତି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ, ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ କି ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ, ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ । କଳିଯୁଗରେ ସୁଖର ନାମ ହିଁ ନାହିଁ । ଯଦି ବା ଅଛି କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ କାକ ବିଷ୍ଠା ସମାନ ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଅପାର ସୁଖ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁ ନାହିଁ । ମୁକ୍ତି ପାଇଁ କେବଳ ମଥା ପିଟି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ତ କେହି ଜାଣନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଜ୍ଞାନ କିପରି ଦେଇପାରିବେ । ସେମାନେ ତ ରଜଃପ୍ରଧାନ ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ପୁଣି ରାଜଯୋଗ କିପରି ଶିଖାଇପାରିବେ । ଏଠାକାର ତ ସୁଖ ହେଉଛି କାକ ବିଷ୍ଠା ସମାନ ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ । ରାଜଯୋଗ ଦ୍□ାରା କ'ଣ ହୋଇଥିଲା - ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଏହା ସବୁ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ୟ୍ୟ ଅଛି । ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ନିନ୍ଦା ଲେଖୁଛନ୍ତି, ଏଭଳି ତ ହେବାର ଅଛି । ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଅତ୍ୟାଚାର ହୋଇଥାଏ । ଦୁନିଆରେ ଅନେକ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି ସୁଖ ନାହିଁ । ଯଦିଓ କେତେ ବଡ ଧନୀ ବି ହୋଇଥାଆନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଯଦି ବେମାର ପଡିଗଲେ କିମ୍ବା ଅନ୍ଧ ହୋଇଗଲେ ତେବେ ଦୁଃଖ ତ ହୁଏ ନା । ଦୁଃଖର ଲିଷ୍ଟରେ ସବୁ ଲେଖ । ଏସବୁ ହେଲା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟର କଥା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖର ଗୋଟିଏ କଥା ବି ହେବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ତ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଗମଯୁଗ । ବାବା ମଧ୍ୟ ସଂଗମରେ ହିଁ ଆସନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଆମେ କି କି ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । କିପରି ସୁଖରୁ ପୁଣି ଦୁଃଖକୁ ଆସୁଛୁ । ଯାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏ ସବୁର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି, ଧାରଣା ରହିଛି ସେ ହିଁ ବୁଝିପାରିବ । ବାବା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ଝୋଲି (ମୁଣା) ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି - ଧନ ଦିଏ ଧନ ନା ଖୁଟେ (ଧନ ଦାନ ଦେଲେ ସରିଯାଏ ନାହିଁ) । ଧନଦାନ କରୁନାହାଁନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଧନ ହିଁ ନାହିଁ । ପୁଣି ମିଳିବ ବି ନାହିଁ । ହିସାବ ରହିଛି ନା । ଦେଉ ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ମିଳିବ କାହିଁକି । ବୁଦ୍ଧି କିପରି ହେବ । ଇଏ ସବୁ ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ । ପ୍ରତି କଥା ତ କ୍ରମଅନୁସାରେ ରହିଛି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମର ଆତ୍ମିକ ସେନା ଅଟେ । କେଉଁ ଆତ୍ମା ଯାଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ ତ କେଉଁ ଆତ୍ମା ଯାଇ ପ୍ରଜା ପଦ ମଧ୍ୟ ପାଇବ । ଯେପରି କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ପାଇଥିଲା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ନିଜ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିପାଦରେ ନିଜର ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ- (୧) ଆଜି ମୋର ମନୋବୃତ୍ତି କିପରି? ଆଖି ସିଭିଲ୍ ବା ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇ ରହିଲା? ଦେହ-ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ କେଉଁ କେଉଁ ପାପ କରିଛି?

(୨) ବୁଦ୍ଧିରେ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଧନକୁ ଧାରଣ କରି ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନରୂପକ ଖଡ୍ଗରେ ଯୋଗ ରୂପକ ଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଧାର ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଭରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଥିବା ନିର୍ଭୟ ଏବଂ ବିଜୟୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତିରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ଅଟ । ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ, ସତ ପିତା, ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି, ସତ୍ୟ ଯୋଗ, ସତ୍ୟ ଗୁଣ, ସତ୍ୟ ସର୍ବଶକ୍ତିଗୁଡିକ – ସବୁ କିଛି ତୁମକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଅଟେ । ଯଦି ସର୍ବଦା ଏତେ ବଡ ଅଧିକାରୀପଣିଆର ନିଶା ରହିବ ତେବେ ଏହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବାକୁ ଲାଗିବ । ଏହି ମିଥ୍ୟା ଦୁନିଆ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମାମାନେ ବିଜୟୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ସତ୍ୟତାର ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି ଖୁସି ଏବଂ ନିର୍ଭୟତା । ସତ୍ୟ କହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ଭିକ ହୋଇଥାଏ, ତାକୁ କେବେ ବି ଭୟ ଲାଗିବ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ବାତାବରଣକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ଆଧାର ହେଲା - ସକାରାତ୍ମକ ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମନୋବୃତ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***